

OTAN NO, BASES FORA

El govern d'UCD sembla disposat, de manera immediata, a fer entrar l'Estat Espanyol a l'Aliança Atlàntica. La gravetat d'aquesta decisió, el mètode clarament antidemocràtic utilitzat fins ara, el desconeixement de tot un ampli moviment de rebuig que recorre de pam a pam totes les diferents nacionalitats i regions, no semblen amoïnar gaire el Sr. Calvo Sotelo. Per què doncs, aquestes presses?

La resposta té, d'un costat, bastant a veure amb tota la regressió política soferta després del 23-F, i és un dels elements sorgits d'aquesta nova situació política que viu l'Estat espanyol, des de llavors. Per un altre costat, per l'UCD, l'estratègia dels Estats Units, cada cop més belicista, li exigeix un compromís més ferm en la defensa del capitalisme. El govern de la UCD vol assegurar una integració estreta en els plans de guerra imperialistes, sabent la importància estratègica del nostre territori. Està disposada, a més, a mantenir les bases militars ja existents, la qual cosa multiplica el seu paper en qualsevol conflagració armada.

A canvi d'això, la UCD pretén avançar en les negociacions per l'entrada al Mercat Comú i la devolució de Gibraltar. Però ni el primer es produirà a curt termini, ni Gibraltar serà tornada, i en tot cas, continuarà sent una base de l'OTAN.

Quines són les conseqüències?

Les conseqüències que es deriven de l'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN, suposen en general, una pèrdua important de llibertats, i un risc molt més gran de participació en qualsevol conflagració internacional.

— **MENYS LLIBERTAT.** Perquè, com demostren les experiències de Portugal, de Grècia i Turquia, l'OTAN no es cap obstacle al colpisme, sinó que, ben al contrari, sota la direcció d'homes com Reagan o Haig, la defensa dels interessos ianquis i de la burgesia de l'Estat espanyol, estant plenament assegurats.

— **MÉS AUSTERITAT.** Segons l'Institut d'Estudis Estratègics de l'OTAN, l'augment de despeses en defensa de l'Estat espanyol, es situarà en un 30% a un 40% respecte a l'actualitat. Quan creix cada vegada més el nombre d'aturats, quan el govern segueix negant el subsidi d'atur a una gran majoria d'ells, quan hi ha un dèficit en serveis socials com la sanitat, l'habitatge o l'ensenyament, el compromís amb els pressupostos de guerra de Reagan significarà anar encara més contra els drets bàsics de la població.

— **MÉS RISCOS DE GUERRA.** L'amenaça de nuclearització i de participació en guerres, al menys localitzades, serà permanent. Cal no oblidar que la mateixa negociació de les bases USA ha estat pendent de les pressions del govern nord-americà per a assegurar-se la instal·lació d'armes nuclears al nostre territori.

La nuclearització del país seria una realitat a curt termini, convertint les bases en uns immensos magatzems d'armes, missils i fins i tot la bomba de neutrons, la qual cosa suposaria uns riscos de genocidi per a tota la població.

Els treballadors, la joventut, serien obligats, en una part important, a fer el servei militar a l'Alemanya, a Turquia, defenent uns punts "estratègics" que no tenen res a veure amb els interessos dels treballadors i joves de l'Estat espanyol.

Per tot això, solament els "poders fàctics", l'exèrcit, la Banca i els grans capitalistes, veuen la necessitat d'entrar a l'OTAN, sota el pretext de la "defensa d'Occident". Per partits com UCD, AP, PNB o CDC, l'entrada a l'OTAN és doncs, una darrera mida de seguretat, per tal de seguir amb el seu domini de classe, de seguir explotant els treballadors i per seguir retallant les llibertats democràtiques.

Les bases tampoc

El problema de les bases ianquis, no està deslligat del tema de l'OTAN, sinó que, al contrari, és indisoluble. Les bases ianquis, suposen els mateixos riscos de militarització i nuclearització del nostre territori, que si fossim dins de l'Aliança.

El desmantellament de les bases, que van ser instal·lades per imposició de la dictadura franquista, ha de ser també una exigència unànime de tots els pobles de l'Estat espanyol i del propi Parlament. Iniciatives de referèndum, com les que proposava l'Ajuntament de Saragossa i d'altres localitats, a on hi ha bases ianquis, han de ser plantejades, amb la seguretat de que aquesta petició tindrà un ampli recolçament entre la població.

Un referèndum contra l'OTAN

Cal un referèndum sobre aquest tema tan greu, i cal perquè estem convençuts que la immensa majoria dels pobles de l'Estat són contraris a l'OTAN i a les bases. Per aconseguir això, calen dos coses: Unitat i Mobilització. Plantejar-ho separatament, com s'està fent fins ara en el tema de la recollida de firmes a favor del referèndum, no és la millor manera de fer-ho. Els Comitès Anti-OTAN fan bé en proposar a totes les forces i organismes que desenvolupen la iniciativa de les firmes un acord unitari per a presentar-les juntes davant el Parlament. Encara que aquestes firmes no tinguin una força "legal" des del punt de vista constitucional, si poden ser un instrument de pressió popular front el govern de Calvo Sotelo: demostraran que hi han milions de persones que, en poques setmanes, han manifestat la seva adhesió a la petició d'un referèndum sobre un tema en el que s'hi juga el mateix futur de la població.

En resum, demanar el referèndum és denunciar el falç caràcter democràtic d'un govern que, cada vegada està més pendent de l'opinió dels "poders fàctics", i menys de la que expressa al poble. Per aconseguir la convocatòria d'aquest referèndum i guanyar-lo, cal la unitat i la mobilització de tots aquells que, per una o altra raó, s'oposen a l'entrada a l'OTAN. Es tracta doncs de preparar aquesta batalla, i dur-la a terme de forma coordinada arreu de l'Estat, fent que els nostres crits ressonin la Moncloa.

OTAN no! Bases fora! Referèndum ara!

Comité Executiu Nacional de Catalunya
de la
Lliga Comunista Revolucionària

10 d'octubre de 1981.

